

Känslig film visar behovet av nätverk

RECENSION *Skörheten* av **Ahang Bashi** tog hem priset som Årets nykomling på Guldbaggegalan. Den handlar om hennes tuffa svackor i livet då hon drabbats av panikångest och depression. Hon har filmat sig själv när hon mått extremt dåligt, när hon till exempel legat hemma i sängen och blivit omhändertagen av sin familj och när hon sökt hjälp av psykiatrin.

Det är en känslig film som skildrar behovet av ett nätverk när man har svårt att ta hand om sig själv och/eller behöver stöd på olika sätt. En del vardagsskildringar är verkligt prosaiska och leder både till skratt och gråt. Anhörigas och vänners omsorg är också rörande, särskilt när de inte lyckas uttrycka sig på ett bra sätt. Trots allt förstår man att kärleken är närvarande.

Ahang döpte sin film till *Skörheten*, tror jag, inte bara för att det finns en genetisk skörhet hos människor med psykisk sjukdom. Jag tror hon syftar till den styrka som finns hos människor som vågar visa sin svaghet. Jag tycker att det går att vara svag och stark samtidigt eller växla mellan dessa tillstånd.

Ahang skildrar i filmen också sina upplevelser som barn när hon kom till Sverige som flykting. Hennes föräldrar och rätt mycket äldre syskon talar inte om tiden innan i Iran och den första tiden på en flyktingförläggning här. Hon väljer att fråga ut sin familj inför kameran och att prata om detta i terapi. Kanske är detsom för Ahang, att när man kommer till en viss fas i livet när man mår dåligt, måste man välja att ta tjuren vid hornen och söka roten till det onda. Ahang vill i alla fall rakryggad ta sin fajt, vill vända på varje sten och skildrar sin kamp ömsint.

Jag tycker också att filmen på ett sätt speglar många unga kvinnors hårda krav på sig själva och bristen på självmedkänsla när man misslyckas. Ahang använder till och med ordet självhat. Det är på ett sorgligt sätt konstnärligt helt rätt i tiden.

Pebbles Karlsson Ambrose

Skörheten finns på Svtplay fram till 15 augusti.